

ling fri, og hvorfor tages en ung Kvinde Gang efter Gang tilbage til Fængslet?»

Dette er et saa alvorligt Tilfælde af Partiskhed og er saa fornærmende imod Retfærdighedens Aand, at jeg føler mig tilskyndet til at bede Dem tilsidesætte Deres Ministres Mening og selv give Ordre til, at Miss Pankhurst straks løslades, eller at jeg straks arresteres.»

Fra Rigsdagen.

Vi skrev i sidste Nummer af »Kvinden og Samfundet«, at efter at Grundlovspartiernes Medlemmer baade i Landsting og Folketing enstemmig havde sluttet sig til det af Venstre i Landstinget fremsatte Valglovsforslag, maatte Grundlovens Vedtagelse synes sikret i begge Ting.

Men ingen skal prise sig lykkelig, før han er død, — sagde den vise Solon. D. 3. Juni 1914 skete den i vor Forfatningshistorie uhørte Begivenhed, at Højre og de frikonservative hindrede Valglovens Vedtagelse ved at udvandre af Salen umiddelbart før Afstemningen.

Da Grundloven kræver, at ved Vedtagelsen af en Lov mindst er over Halvdelen af Tingets Medlemmer tilstede, og Grundlovspartierne kun raadede over 33 af Landstingets 66 Medlemmer, var Valglovens Vedtagelse hermed umuliggjort. — Paa samme Maade som det var gaaet med Valgloven, gik det ogsaa med Forfatningsændringen, der var til endelig Behandling i begge Ting d. 9. Juni, blot at Højre her varierede Forestillingen fra sidst ved at udeblive.

Ministeriet besvarede Højres og de frikonservatives Udfordring med at opfordre Kongen til at opløse Landstinget, hvilket ogsaa skete.

Efter Ministeriets Anskuelse omfatter en saadan Opløsning ogsaa de kongevalgte Landstingsmedlemmer, Kongen deler imidlertid ikke denne Opfattelse, men fastholder, at de kongevalgte er valgte paa Livstid og derfor uopløselige. En saadan Meningsforskel maatte i Virkeligheden medføre Ministeriets Afgang, men det har besluttet for mulig at redde Grundlovsforslaget at afvente Udfaldet af det forestaaende Landstingsvalg. Giver

dette Grundlovspartierne 35 Landstingsmandater, vil de kongevalgte faa Lov at beholde deres Pladser, opnaar Grundlovspartierne ikke de 35, og fastholder Kongen sin Opfattelse af de kongevalgtes Uopløselighed, maa Ministeriet vige Pladsen.

Den almindelige Valgrets Valgmandsvalg har allerede fundet Sted, naar dette Blad udkommer; de højstbeskattedes Valgmandsvalg finder Sted d. 3. Juli, og det endelige Landstingsvalg finder Sted d. 10. Juli. Her vil det da blive afgjort, om Kvinderne skal have deres Valgret i Aar, eller om den skal skydes ud paa uberegnelig Tid.

Indtryk fra Kongresserne i Rom og Wien.

Det var næsten Synd, at I. C. W. holdt sit store 5-Aars Møde i Rom, Synd for de Delegerede, der stod i flere Udvalg og var nødt til at være til Stede ved alle Møderne paa Hotel Quirinale. Man har fortalt mig, at en Hollænderinde, der maatte rejse hjem straks efter Mødets Afslutning, ikke fik andet af Byen at se end det, der laa paa hendes daglige Vej fra Boligen til Hotellet. Her samledes i nogle Dage Kvinder fra alle Verdensdele for at drøfte deres Kønssfællers Kaar, for at drøfte dem og finde Udvej til at forbedre dem.

I. C. W. er udmærket organiseret, med Præsidenter og »Conveeners«, der er sig deres Ansvar fuldt bevidst. Forbundet har gjort og gør et stort Arbejde, støttet af kloge, energiske og arbejdsdygtige Kvinder, af Kvinder med varme Hjerter og Forstaaelse for deres ulykkeligt stillede Søstre, for de Smaa i Samfundet, de retsløse og de stumme. — Maaske blev der af og til talt for meget — det faar jo Kvinder Skyld for, skønt Mænd ikke giver dem noget efter i den Henseende — men der blev sandelig ogsaa arbejdet. Og mangan en Delegeret gik hjem for at hvile sig, naar de mindre trætte gik til Fest. Fra 9—12, fra 3—6 og saa desuden et Aftenmøde, det er ikke Smaating, og de, der skulde tale, maatte endda tage Fritiden med for at forberede sig og have Papirerne i Orden, naar deres Tur kom. Blandt alle disse Kvin-

der var der selvfølgelig nogle enkelte, der særlig tiltrak sig ens Opmærksomhed. I Præsidiat især Sekretæren, den høje, slanke Alice Salomon, der stadig maatte gentage Forslagene paa tre Sprog og gjorde det overordentlig godt og elskværdigt. Der var over hendes højelige Skikkelse en Slags anstrengt Træthed, men tillige en energisk Vilje til at holde ud til det sidste, der uvilkaarlig fik en til at tænke paa Schillers Ord: »Und setzet Ihr nicht das Leben ein, nie wird das Leben gewonnen sein.«

Der var Lady Aberdeen, der ledede Møderne med en Verdensdames Smil, og Skatmesteren, Mrs. Sanford fra Canada, der strunk og fin sad ved alle Møderne og saa rolig ud over Forsamlingen, som det bør sig en Finansminister, der véd hvorfra Pengene skal tages. Der gaar det Rygte om hende, at hun altid forstaar at fylde en tom Kasse uden mange Ord og Besværligheder. Og I. C. W. er hende meget taknemlig derfor. — Og saa Frau Marianne Hainisch fra Wien, 3die Vicepræsident, en lille, gammel Dame med det elskværdigste Væsen, de klogeste Øjne, en yndefuld Værdighed og smaa bløde Hænder, der dog kunde tage ret fast om Præsidentklokken. I sit Fædreland er hun elsket og beundret som faa, og Mændene selv siger om hende, at hun har skabt hele den østrigske Kvindebevægelse og tillige været en udmærket Husmoder og Mor.

Hvis jeg havde større Plads til min Raadighed, kunde jeg skrive om mange flere af de Delegerede. Som nogle af de mest sympatiske vil jeg nævne den tyske Præsident Frk. Dr. Gertrud Bäumer; den skotske Delegerede Miss Chrystall Macmillan, vor egen Præsident Frk. Henni Forchhammer og den italienske Contessa Spaletti Rasponi. — Hvor passer det dog daarligt, naar man siger, at Kvinderne mister deres Kvindelighed, naar de giver sig af med sociale Opgaver og tager Del i det offentlige Liv. De Kvinder, jeg har nævnt, er netop i Besiddelse af det rolige, blide Væsen, som Mænd plejer at kalde Kvindelighed.

Men nok om I. C. W. Jeg maa ogsaa omtale de italienske Kvinders Kongres. Og her gælder det, at de lykkelige, der havde saa megen Tid, at de kunde blive til Kongressen i Valle Julia, de fik rigtigt nok mere at se end den omtalte Hollænderinde.